

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αριθ. 5.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική **Ιβάν Τουργκένιεφ**, μετάφρ. *Β. ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΦ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ. — Η ΠΑΤΡΙΣ ΑΔΕΛΦΟΝΕΙ, άλληως ιστορία.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Προσληρωτία

Έν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Έν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Ἰβάν Τουργκένιεφ (Ivan Tourguénef) διάσημος ῥώσος μυθιστοριογράφος ἐγεννήθη ἐν Ορέλ τῆς Ῥωσίας τὴν 9 Νοεμβρίου 1808. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του εἰς Μόσχαν καὶ Πετροῦπολιν μετέβη πρὸς τελειοποίησιν του εἰς Βερολίνον. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του διωρίσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, τὰς δὲ ὥρας τῆς σχολῆς του ἐχρησιμοποίησε εἰς συγγραφὴν καὶ κατὰ πρῶτον τὸ κοινὸν ἐγνώρισεν αὐτὸν τῷ 1843 διὰ τῆς ἐκδόσεως συλλογῆς ποιήσεων. Μελέτη τις περὶ τῶν ἔργων τοῦ Γογὸλ, ἐτέρου ῥώσου συγγραφέως, ἐπέσυρε τὴν κατ' αὐτοῦ δυσμένειαν τῆς Κυβερνήσεως, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ἀπὸ τῆς θέσεώς του παύσις. Τότε, τῷ 1847, μετέβη πρῶτον εἰς Γερμανίαν, εἶτα εἰς Παρίσιους, μετ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς Πετροῦπολιν αὐθις. Γνωρίζων ἀριστα τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἔγραψε τινὰ τῶν ἐρ-

γων του εἰς αὐτὴν, καὶ τὰ ἔργα του ταῦτα—ποιήσεις, δράματα, κωμωδία καὶ μυθιστορήματα—διακρίνονται διὰ τὴν κομψότητα τῆς ἐκφράσεως, τὸ λεπτόν καὶ ἀκριβὲς τῆς παρατηρήσεως καὶ τὴν ἥρεμον διεξαγωγὴν τῶν μυθιστορημάτων του, ἅτινα δὲν περιέχουσιν οὐδὲ ἐγκλήματα, οὔτε πολλὰ συμβάντα, τὰ πλεῖστα δὲ μεταφράσθησαν εἰς τὰς κυριώτερας γλώσσας τῆς Ἑυρώπης. Ὁ Τουργκένιεφ οὐδεμίαν σχολῆς ἀκόλουθος εἶναι, τὸναντίον πάντοτε ἠκολούθησε τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐμπνεύσεις, ἐξετάζων τὸ πλοῦσιον θέμα τῆς μελέτης τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς. Τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἔζησεν ἐν Γαλλίᾳ, ἐξόριστος ἐκ Ῥωσίας, ἔνθα ἀνευδύτως δι' ἄρθρων καὶ λοιπῶν συγγραφῶν εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας ἐν Ῥωσίᾳ, καὶ πύτυγχε· νὰ ἴδῃ ἐκπληρούμενον τὸν πόθον του τοῦτον. Ἡ Φωλεὰ Εὐγενῶν, ἡ μετάφρασιν ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς

σήμερον προσφέροντες τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, μεγίστην ἐντύπωσιν προῤῥένησεν ὅτε κατὰ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν Πετροῦπόλει καὶ παρευθὺς ὑπερβάσα τὰ ῥωσικὰ ὄρια ἐγένετο γνωστὴ καὶ εἰς μέγιστον τῆς Ἑυρώπης μέρος, καὶ δικαίως διότι ἐν αὐτῇ μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ λεπτότητος ζωγραφίζονται σκηναὶ τοῦ ἐπαρχακοῦ ῥωσικοῦ βίου, θεωρεῖται δὲ ὡς τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον καὶ διακεκριμένον ἔργον τοῦ Τουργκένιεφ. Ἄγων τὸ ἐξηκοστὸν τέταρτον τῆς ἡλικίας του ἔτος ἀπέβιασεν ἐν Βουζιβάλ, πλησίον τῶν Παρισίων, τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1883, πάσχων ἐκ χρόνιου νοσήματος Ὁ νεκρὸς του ἐκηδεύθη μετὰ μεγάλης πομπῆς, κομισθεὶς εἰς Πετροῦπολιν, εἰς ἣν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου του τῷ εἶχεν ἐπιτραπῆ νὰ ἐπανέλθῃ, ἀλλ' ἡ ἀδείας δὲν ἐπωφελήθη, διότι ἡγάπα τὴν Γαλλίαν καὶ ἐπεθύμησε ν' ἀποθάνῃ ἐν αὐτῇ.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Α'

Ἐπῆρχετο ἡ δύσις ὠραίας ἐαρινῆς ἡμέρας· τῆδε κἀκεῖσε μικρὰ ῥοδιὰ νέφη ἐκυμάτιζον εἰς τὸν οὐρανόν, φαινόμενα ὅτι ἐχάνοντο μᾶλλον εἰς τὸ βάθος τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ χρώματος ἢ ὅτι ἐπλανῶντο ὑπὲρ τὴν γῆν.

Ἐμπροσθεν ἀνοικτοῦ παραθύρου εὐπροσώπου οἰκίας κειμένης εἰς ἐξωτερικὴν τινα ὁδὸν τῆς πρωτευούσης τῆς διοικήσεως τοῦ Ο... — ἡ ἱστορία συμβαίνει κατὰ τὸ 1842 — δύο γυναῖκες ἐκάθηοντο, ἐξ ὧν ἡ μὲν θὰ ἦτο πεντηκονταετής, ἡ δὲ ἑβδομηκονταετής. Ἡ πρώτη ὠνομάζετο Μαρία Δημητρίεβνα Καλιτίν, ὃ δὲ σύζυγος αὐτῆς, πρῶτον ἐπίτροπος τῆς Κυβερνήσεως, γνωστός κατὰ τὴν ἐποχὴν του ὡς ἐπιτηδεϊότατος εἰς τὰς ὑποθέσεις του, χαρακτήρος δὲ ἀποφασιστικοῦ καὶ τολμηροῦ καὶ φύσεως ὀξύχολου καὶ ἰσχυρογνώμονος, εἶχε πρὸ δεκαετίας ἀποθάνῃ. Εἶχεν ἀρκετὰ καλῶς ἀνατραφῆ καὶ σπουδᾶσιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ γεννηθεὶς εἰς λίαν πρόσκαιρον τάξιν, ἐνόησεν ἐνωρίτατα ὅτι ἀνάγκη ὑφίστατο νὰ λαβῇ σταδίον τι καὶ νὰ σχηματίσῃ μικρὰν τινα περιουσίαν. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα εἶχεν ὑπανδρευθῆ τοῦτον ἐξ

ἔρωτος, διότι ἦτο ἀρκετὰ εὐμορφος, εὐφυῆς καὶ ἠδύνατο, ὁσάκις ἤθελε, νὰ φαίνεται λίαν ἐράσμιος. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα — τὸ γένος Πεστώφ — ἀπώλεσε τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, καὶ πλεῖστα ἔτη διήλθεν ἐντὸς παρθεναγωγείου τῆς Μόσχας, μετ' ὃ εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὸ ἐκ κληρονομίας προελθὸν αὐτῇ χωρίον Ποκρόφσκ, πεντήκοντα βέρστια ἀπέχον τοῦ Ο... , μετὰ τῆς θείας αὐτῆς καὶ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τῆς, ὅστις βραδύτερον κληθεὶς εἰς Πετροῦπολιν ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν διετήρησε μέχρι τοῦ αἰφνιδίου αὐτοῦ θανάτου τὴν θείαν του καὶ τὴν ἀδελφὴν του εἰς κακίστην θέσιν. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐκληρονόμησε μὲν τὸ Ποκρόφσκ, ἀλλὰ δὲν διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ. Τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ Καλιτίν, κατορθώσαντος νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς εἰς ὀλίγας ἡμέρας, τὸ Ποκρόφσκ ἀντηλλάγη δι' ἄλλου κτήματος, πολὺ μεγαλειότερον εἰσοδήμα ἔχοντος, ἀλλὰ στερουμένου οἰκίας καὶ τέρψεως, ταῦτο χρόνος δὲ ὁ Καλιτίν ἀγοράσας οἰκίαν εἰς Ο... ἐγκατέστη ὀριστικῶς μετὰ τῆς συζύγου του. Ἐγγὺς τῆς οἰκίας ἐξστεινέτο μέγας κῆπος, συνορεύων ἐξ ἑνὸς μέρους με τοὺς ἔξω τῆς πόλεως εὐρικτομένους ἀγρούς.

— Τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ Καλιτίν, πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν ἔχων νὰ διάγῃ τὸν ἡσυχον ἀγροτικὸν βίον, θὰ ἦναι ἀνωφελές νὰ μεταβαίνωμεν τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Πολλάκις ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐπόθησεν ἐκ βάθους καρδίας τὸ ὠραῖόν τῆς χωρίον Ποκρόφσκ, μετὰ τὸν χειμαρρὸν του, μετὰ τὰ ἐκτεταμένα λιθαριά του καὶ μετὰ τὰς δροσερὰς σκιερὰς δενδροστοιχίας του, οὐδαμῶς ὁμῶς ἀντέλεγε πρὸς τὸν σύζυγον τῆς, βαθέως σεβομένην τὸ πνεῦμά του καὶ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου πειρὰν του. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνου, μετὰ δεκαεπταετῆ ἐγγαμον βίον, καταλιπόντος υἱὸν καὶ δύο θυγατέρας, ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε συνειθίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ εἰς τὸν βίον τῆς πόλεως, ὥστε οὐδ' ἐσκέφατο πλέον νὰ καταλίπῃ τὸ Ο... .

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα κατὰ τὴν νεότητά τῆς ἑθεωρεῖτο ὠραία ξανθή, ἐν πεντηκονταετιδί δὲ ἡλικίᾳ τὰ χαρακτηριστικά τῆς διετήρουν ποτὸν τι θέλητρον, καίτοι ἐγένοντο χονδροειδέστερα. Ἦτο μᾶλλον εὐαίσθητος παρὰ καλὴ καὶ ἐν ταύτῃ ἡλικίᾳ διετήρει τὰ ἐλαττώματα μαθητρίας παρθεναγωγείου· εἶχε χαρακτήρα χαδευμένου παιδίου, ἦτο ὀξύθυμος καὶ ἔ-

κλαίει μάλιστα δασάκις ἐτάραττέ τις τὰς συνθησίας της, τούναντίον δὲ ἦτο ἐρασμία καὶ χαριεστάτη δασάκις ἐξεπλήρουν τὰς ἐπιθυμίας της καὶ ὅταν δὲν τῆ ἀντέλεγον. Ὁ οἶκος αὐτῆς ἦτο ἐκ τῶν εὐαρεστοτάτων ἐν τῇ πόλει, διότι κατεῖχεν ἀρκετὴν περιουσίαν. Αἱ δύο θυγατέρες αὐτῆς ἐβίων μετ' αὐτῆς, ὁ δὲ υἱὸς της ἐξεπαιδεύετο εἰς ἐν τῶν ἀρίστων αὐτοκρατορικῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς Πετροπόλεως.

Ἡ ἐγγύς τῆς Μαρίας Δημητριάδνας καθήμενη γραῖα, ἦτο αὐτὴ αὐτὴ ἡ θεία, ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς της, μεθ' ἧς ἀλλοτὲ ποτε διήλθε μονήρη τινὰ ἔτη ἐν Ποκρώφσκ, καλυμμένη Μάρθα Τιμοθέβνα Πεστῶφ. Ἐθεωρεῖτο παραξενός γυνή, ἀνεξαρτήτου πνεύματος, λέγουσα εἰς ἕκαστον κατὰ πρόσωπον τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ γλισχροτάτων πόρων διοργανίζουσα τὸν βίον της τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι κατέχει μεγίστην περιουσίαν. Ἐξ ὅλης καρδίας ἐμίσει τὸν μακαρίτην Καλιτίν, ὅτε δὲ ἡ ἀνεψιῶ τῆς ὑπανδρεύθη τοῦτον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ μικρὸν χωρίον της, ἐν ᾧ ἔζησεν ἐπὶ δεκαετίαν ἐν καλύβῃ σχεδόν. Εἰς τὴν ἀνεψιῶν της ἐνέπνεε φόβον βραχύσωμος οὐσα, ὄξεϊαν τὴν βίαν ἔχουσα καὶ ζῶντος ὀφθαλμούς, ὧν ἡ λάμψις διετηρήθη καὶ κατὰ τὰ γηραῖα της ἔτη, ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐβάδιζε ταχέως καὶ εὐθυτενῆς καὶ ὠμίλει εὐδιακρίτως καὶ ταχέως δι' ὀξυτάτης καὶ εὐήχου φωνῆς. Πάντοτε δ' ἐφόρει λευκὸν σκουῶφ καὶ λευκὸν ἐπώμιον.

— Τί ἔχεις κόρη μου; ἠρώτησεν ἀφρονῆ τὴν Μαρίαν Δημητριάδναν. Διατί στεναίξεις τοιουτοτρόπως;

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ ἀνεψιῶ. Τί ὠραῖα νέφη!

— Τὰ λυπεῖσαι, αἰ;

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα οὐδὲν ἀπήντησε.

— Διατί ὁ Γεδεωνόφσκης δὲν ἔρχεται; ἐπιθύρῃσεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, κινουσα ταχέως τὰς μακρὰς βελόνας της, διότι ἐπλεκε μέγα μάλλινον ἐπώμιον. Θὰ ἐστὲν ναζε μαζί σου ἡ μάλλον θὰ ἔλεγε κάμμιν ἀνοησίαν.

— Πόσον εἰσθε αὐστηρὰ πρὸς αὐτόν! Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς εἶναι ἀξιοσέβαστος ἀνὴρ.

— Ἀξιοσέβαστος! ἐπανάλαβε δι' ἐπιπληκτικῶν τόνου ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα.

— Πόσον ἦτο ἀροσιωμένος πρὸς τὸν μακαρίτην σύζυγόν μου! εἶπεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα. Δὲν δύναμαι νὰ τὸ σκερῶω χωρὶς νὰ συγκινηθῶ.

— Ὁραῖον θὰ ἦτο ἂν ἐφέρετο ἀλλέως! Ὁ σύζυγός σου τὸν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βορβόρου, ἐμουρμούρισεν ἡ γραῖα.

Καὶ ἡ κίνησις τῶν βελόνων ἐπεταχύνη. — Φαίνεται τόσον ταπεινός! ἐξηκολούθησεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι καταλευκός καὶ ὅμως δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του παρὰ διὰ νὰ εἴπῃ ψεῦδη καὶ φλυαρίας. Καὶ εἶναι σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας! Ἀλλὰ καὶ τί εἰμπορεῖ κά- νεις νὰ περιμένῃ ἀπὸ υἱὸν ἱερέως;

— Καὶ ποῖος εἶναι ἀναμάρτητος, θεία μου; Συμφωνῶ ὅτι ἔχει αὐτὴν τὴν ἀδυναμίαν. Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς δὲν ἐξεπαι-

δεύθη, δὲν λαλεῖ τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' εἶναι καὶ μὴ δυσαρεστεῖσθε, χαριεστάτος.

— Ναί, σοῦ γλείφει τὰ χέρια! Ἄν δὲν λαλῆ τὴν γαλλικὴν. . . δὲν εἶναι καὶ μέγα δυστύχημα. . . Καὶ ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω πολὺ καλὰ. Προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἤξευρε κάμμιν γλῶσσαν, ἀλλὰ νὰ λέγῃ ἀλήθειαν.

— Καλὰ. Ἰδοὺ τον, ἔρχεται μόλις ὀμίλησεν τις δι' αὐτόν καὶ φαίνεται, προσέθη- κεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, παρατηρήσασα εἰς τὴν ὁδόν. Ἰδοὺ τον, ἔρχεται τρέχων ὁ χαριεστάτος ἀνθρωπός σου! Τί ὕψηλός ποῦ εἶναι, ὡς λελέκι!

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα διηυθέτησε τὴν κόμην της, ἡ δὲ θεία της τὴν ἐθεώρησεν εἰρωνικῶς.

— Τί ἔχεις, φιλτάτη μου; Μήπως κάμμιν ἀσπρὴν τρίχα; Πρέπει νὰ μαλώσῃς τὴν Πελαγίαν σου, δὲν βλέπει καλὰ.

— Πάντοτε ἡ ἰδία εἰσθε, θεία μου, ἐπιθύρῃσεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα μετὰ πείσματος

Καὶ ἤρξατο νὰ πλήττῃ διὰ τῶν δακτύλων της τὸν βραχίονα τοῦ θρονίου.

— Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς Γεδεωνόφσκης! ἀνήγγειλε δι' ὄξεϊας φωνῆς νεαρός ἐρυθροπάρειος κοζάκος, ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν θύραν.

B

Καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ ὕψηλός ἀναστήματος, φορῶν καθαρὰν ἐπιγονατίδα, βραχίονα ὀλίγον περισκελίδα, χειρίδας ἐκ δερμάτου ἐλάφου λευκοφαίου χρώματος καὶ δύο λαϊμοδέτας, τὸν μὲν ἐλατὸν ἀνωθεν, τὸν δὲ κάτωθεν. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ ἐνέφαινε τὴν εὐπρέπειαν, ἀπὸ τοῦ εὐαρέστου προσώπου του καὶ τῶν ἐκ τῶν κροτάφων λείων μαλλίων του μέχρι τῶν ἀνευ τακουνίου ὑποδημάτων του ἅτινα δὲν ἔτριζον ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ποδός. Χαιρετίσας κατ' ἀρχὰς τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ εἶτα τὴν Μάρθαν Τιμοθέβναν, ἐξέβαλε βραδέως τὰ χειρόκτια του καὶ πλησιάζας τὴν Μαρίαν Δημητριάδναν ἠσπάσθη δις μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα αὐτῆς, μεθ' ἧς ἐκάθησεν ἀνευ σπουδῆς εἰς θρόνιον, μειδιῶν καὶ τρίβων τὰ δάκρυα τῶν δακτύλων του.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐλισαβετ εἶναι καλὰ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Δημητριάδνα εἶναι εἰς τὸν κῆπον.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐλένη;

— Ἡ Λενότσκα εἶν' ἐπίσης εἰς τὸν κῆπον. Κεὶ τί νέα;

— ὦ! παραδόξα νέχ. . . Ὁ Λαβρέτσκις Φέδωφ Ἰβάνοβιτς ἦλθεν.

— Ὁ Φέδιας! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Θὰ ἀστειρεύσαι, ἀγαπητέ μου.

— Ποσῶς, κυρία, διότι τὸν εἶδα.

— Δὲν εἶναι ἀποδείξεις αὐτό.

— Εἶναι πολὺ καλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεδεωνόφσκης, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν παρατήρησιν τῆς Μαρθας Τιμοθέβνας. Οἱ ὠμοὶ του ἐγένοντο πλατύτεροι καὶ αἱ παρειαὶ του ἔχουσι περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε χρῶμα.

— Πῶς! ἔγεινεν ἀκόμη παχύτερος; εἶ-

πεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶχε καὶ ἀνάγκην νὰ παχύνῃ περισσότερο.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Γεδεωνόφσκης, ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θ' ἀπέφευγε νὰ φανῆ εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ διατί; διέκοψεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Τί τρέλλαν λέγετε αὐτοῦ; Ὅταν ἔρχεται κάνας ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγῃ; Καὶ εἰς τί, παρακαλῶ, ἔπταισεν;

— Ὁ σύζυγός πταίει πάντοτε, κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἴπω, ὅταν ἡ γυναῖκά του δὲν φέρεται καλὰ.

— Ὅμιλετε τοιουτοτρόπως, κύριε, διότι οὐδέποτε ἐνουμφεύθητε.

Ὁ Γεδεωνόφσκης ἐμειδιάσεν μειδίαμα ἐστενοχωρημένον.

— Συγχωρήσατε τὴν περιέργειάν μου, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, διὰ ποῖον προσορίζετε τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἐπωμίδιον;

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἤγειρεν ἀποτόμως τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ' αὐτοῦ.

— Εἶναι προωρισμένον, ἀπεκρίθη, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος οὐδέποτε φλυαρεῖ, ὁ ὁποῖος δὲν καταφεύγει ποτὲ εἰς τὴν πονηρίαν καὶ δὲν ἐπινοεῖ τίποτε εἰς βάρος τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἀγνωῶ ἂν ὑπάρχῃ τοιοῦτος ἀνθρωπος. Γνωρίζω ὅτι ὁ Φέδιας ἔκαμε τὸ λάθος νὰ χαιδεύσῃ πολὺ τὴν γυναῖκά του, ἄλλως τε ἐνουμφεύθη ἐξ ἔρωτος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ἐξ ἔρωτος γάμους κἀνεν καλὸν δὲν παράγεται, προσέθηκεν ἡ γραῖα ρίπτουσα πλάγιον βλέμμα πρὸς τὴν Μαρίαν Δημητριάδναν. Τώρα δέ, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ἐγειρομένη, εἰμπορεῖτε ν' ἀκονίσῃτε τὰ δόντια σας εἰς ὅποιον θέλητε, καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὴν ἀκόμη, — ἐγὼ φεύγω, μὴ ἐνοχλεῖσθε.

Καὶ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἀπεμακρύνθη.

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἐπιθύρῃσεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θείαν της, πάντοτε ἡ ἰδία.

— Τί τὰ θέλετε; εἰς τὴν ἡλικίαν της! . . . παρετήρησεν ὁ Γεδεωνόφσκης. Εἶδατε ὅτι ὠμίλησε περὶ πονηρίας, ἀλλὰ τίς εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν καταφεύγει εἰς τὴν πονηρίαν; . . . Τοιουτοτρόπως ἐγένετο ὁ αἰὼν. — εἰς φίλος μου, πολὺ ἀξιοσέβαστος ἀνθρωπος καὶ ὕψηλῆς περιωπῆς, ἔλεγεν: «εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ ὄρνις διὰ νὰ λάβῃ ἕνα σπόρον κέγγρου πλησιάζει πλαγίως καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀρπάσῃ διὰ πονηρίας.» Καὶ ὅτε σὰς παρατηρῶ, κυρία, βλέπω ἐν ὑμῖν ἀληθῶς ἀγγελικὴν φύσιν. Ἀφήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, ν' ἀσπασθῶ τὴν χιονώδη χεῖρά σας.

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα μειδιάσασα ἐλαφρῶς ἔτεινε πρὸς τὸν Γεδεωνόφσκην τὴν στοργικὴν χεῖρά της, διπλόνουσα ἐπιχαρίτως τὸν μικρὸν δάκτυλον, καὶ ἐφ' ἧς ἐκείνος ἀπέθηκεν ἀσπασμόν, ἐν ᾧ αὐτὴ πλησιάζασα τὸ θρόνιον της εἰς τὸ ἰδικόν του τὸν ἠρώτα χαμηλοφῶνως, κλίναςα ἐλαφρῶς.

— Λοιπὸν τὸν εἶδατε; Καὶ ἡ ὑγεία του πραγματικῶς εἶναι καλὴ; Δὲν φαίνεται λυπημένος;

— Ναί, εἶναι εὐθυμὸς καὶ πολὺ καλὰ,

ἀπεκρίθη διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ὁ Γεδεωνόφορος

— Δὲν ἤκούσατε ποῦ εἶν' ἡ σύζυγός του;

— Ἐσχάτως ἦτο εἰς Παρισίους, τώρα ὁμως μανθάνω ὅτι μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν.

— Φρικώδης πράγματι εἶναι ἡ θέσις τοῦ Φέδια καὶ ἀπορῶ πῶς τὴν ὑποφέρει. Καθεὶς ἀληθῶς ἔχει τὰς δυστυχίας του, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ εἰμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ συμβάν του διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Ἄ Γεδεωνόφορος ἐστέναζε.

— Ναί, ναί, λέγουν ὅτι ἔβλεπε πολλοὺς καλλιτέχνους καὶ νέους πολυτελῶς διάγοντας. Ἐχασε πᾶσαν αἰδῶ.

— Κρίμα, εἶπεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, ὡς συγγενῆς λυποῦμαι πολὺ, διότι εἰζεύρετε, Σέργιε Πέτροβιτς, ὁ Φέδιας εἶναι ἀνεμῖός μου.

— Βέβαια, τὸ εἰζεύρω. Πῶς θέλετε ν' ἀγνοῦν πράγμα τὸ ὅποσον ἀφορᾷ τὴν οἰκογένειαν σα; ; Εἶναι δυνατὸν;

— Θὰ ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς; τί λέγεις;

— Ναί, πιστεύω. Ἄλλως τε, λέγουν ὅτι προτίθεται νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἄχ! Σέργιε Πέτροβιτς, Σέργιε Πέτροβιτς, ὅταν συλλογίζωμαι . . . τί ἀνακαίον ποῦ εἶναι νὰ φερώμεθα, αἱ γυναῖκες, φρονίμως.

— Ὅλοι αἱ γυναῖκες δὲν ὁμοιάζουν, Μαρία Δημητρίεβνα. Ὑπάρχουσι δυστυχῶς τινὲς αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπιπόλαιον χαρακτήρα . . . καὶ ἐπειτα ἡ ἡλικία . . . Ἄλλως τε δὲν ἔλαβον ὅλα κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν ὑγείας ἀρχάς.

Ἄ Σέργιος Πέτροβιτς ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τετραγώνον κυανοῦν ρινόμακτρον ἤρξατο νὰ ἐκτυλίσῃ τοῦτο.

— Βεβαίως ὑπάρχουν τοιαῦται γυναῖκες.

Ἄ Σέργιος Πέτροβιτς ἐπλησίασεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ ρινόμακτρον του.

— Γενικῶς ὁμως, ἂν θεωρήσῃ τις . . . δηλαδὴ . . . Φοβερὰ κόνις ὑπάρχει εἰς τὴν πόλιν . . . συνεπέρανεν.

— Μικρά, μικρά! ἀνέκραξεν εἰσελθοῦσα ταχέως ἑνδεκαετίς περίπου ὠραία παιδίσκη, ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς ἔρχεται μὲ τ' ἄλογο.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἠγέρθη, ὡς καὶ ὁ Σέργιος Πέτροβιτς χαιρετίσας.

— Τὰ ταπεινὰ σέβῃ μου πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἑλένην, ἐψιθύρισην.

Καὶ ἐκ διακρίσεως ἀποσυρθεὶς εἰς τινὰ γωνίαν, ἤρξατο ν' ἀπομύτῃ τὴν μακρὰν καὶ κανονικὴν ρινὰ του.

— Τί ὠραῖο ἄλογο ποῦ ἔχει! ἐξηκολούθησεν ἡ παιδίσκη. Ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μικρὰ θύρα καὶ εἶπεν εἰς τὴν Ἑλίαν καὶ εἰς ἐμὲ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Κρότος ὀπλῆς ἵππου ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ κομψὸς ἵππεὺς ὠραίου κατανόχρου ἵππου ἐφάνη εἰς τὴν ὁδόν, σταματήσας πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου.

Γ'

— Καλημέρα, Μαρία Δημητρίεβνα! ἀ-

νέκραξεν ὁ ἵππεὺς δι' εὐήχου καὶ εὐαρέστου φωνῆς. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ νέα ἀγορά μου;

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἄχ! τί ὠραῖος ἵππος! εἶπε, πόθεν τὸν ἠγοράσατε, Βλαδίμηρε;

— Ἀπὸ τὸν ἐφοδιαστὴν τῶν ἵππων τοῦ στρατοῦ. Ἄλλὰ μοῦ ἐπῆρε πολὺ ἀκριβὰ, ὁ ληστής!

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Ὁρλάνδος! . . . Ἄλλὰ δὲν μοι ἀρέσει αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ θὰ τὸ ἀλλάξω . . .

Ἐ! λοιπόν, ἔ! λοιπόν, ἀγόρι μου! Αἰωνίως εὐρίσκεται εἰς κίνησιν!

Ἄ ἵππος ἐχρεμέτιζε καὶ ἔσειε τοὺς ἀφρίζοντας μηκτῆράς του.

— Λενότσκα, χάδευσέ τον. . . Μὴ φοβέσαι. . .

Ἡ παιδίσκη ἐμήκυνε τὴν χεῖρα ἐκτὸς τοῦ παραθύρου, ἀλλ' ὁ Ὁρλάνδος ὀρθωθείς αἰφνιδίως παρεμέρισεν. Ὁ ἵππεὺς ὁμως δὲν τὰ ἔχασεν, ἀλλ' ἔθλιψε διὰ τῶν γονάτων του τὸν ἵππον καὶ τῷ κατέφερε κτύπημα διὰ τοῦ μαστιγίου ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ἐναντίον δὲ τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ κατάρθωσε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ὑπὸ τὸ παράθυρον.

— Προσέξτε! προσέξτε! ἐπανελάμβανεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα.

— Λενότσκα, χάδευσέ τον, ἐπανελάθεν ὁ ἵππεὺς, διότι οὐδέποτε θὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Ἡ κορασιὲς ἔτεινεν αὐθις τὴν χεῖρά της καὶ ἤγγισε δειλῶς τοὺς φρικιώδεις μηκτῆρας τοῦ Ὁρλάνδου, ἀνασκιοτῶντος καὶ κατατρώγοντος τὸν χαλινὸν του.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, τώρα δὲ καταβῆτε καὶ εἰσελθετε εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄ ἵππεὺς ἔστρεψεν ἀποτόμως τὸν ἵππον του, ὃν ἐκέντησε διὰ τῶν περυσιστῆρων καὶ διελθὼν τὴν ὁδὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, μετὰ ἔν δὲ λεπτόν εἰσῆρχετο καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν κραδαίνων τὸ μαστίγιόν του. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐτέρας θύρας, ἐφαίνετο ὑψηλὴ, εὐστροφὸς καὶ μὲ ὠραίαν μέλαιναν κόμην νεανίς. Αὕτη δὲ ἦτο ἡ Ἑλίαν, ἡ δεκαεναετίς πρεσβυτέρα θυγάτηρ τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας.

Δ'

Ἄ νέος, ὃν ἐπαρουσιάσαμεν πρὸς τὸν ἀναγνώστην, ὀνομάζετο Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς Πάνχιν, ἦτο ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Ὁ . . . μετ' ἐπισήμου ἐντολῆς, εὐρίσκετο δὲ ἐν διαθεσιμότητι παρὰ τῷ διοικητῇ, τῷ στρατηγῷ Ζωενδεργ, οὗτινος ἦτο ἀπομακρυσμένως συγγενῆς.

Ἄ πατήρ τοῦ Πάνχιν, λοχαγὸς δευτέρου τάξεως ἐν ἀποστρατεῖα, ἦτο γνωστότατος ὡς χαρτοπαίκτης, μὲ χαύνους ὀφθαλμούς, μὲ ἀποκαμωμένον πρόσωπον καὶ μὲ τὰ χεῖλη συστελλόμενα ὑπὸ νευρικῆς ἔξεως· συνεχρωτιζέτο δὲ καθ' ὅλην τὸ διάστημα τοῦ βίου του μὲ ἀνθρώπους κατέχοντας ἀνώτερα ἀξιώματα, ἐσύχναζε

τὰς ἀγγλικὰς λέσχας ἀμφοτέρων τῶν πρωτευουσῶν καὶ ἐθεωρετο ὡς ἀνὴρ ἐπιδέξιος, εὐαρέστος καὶ εὐθυμὸς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ βασιζήται τις. Παρὰ τὴν ἐπιδεξιότητα αὐτοῦ, πάντοτε ἡ οικονομικὴ κατάστασις του εὐρίσκετο εἰς δυσάρεστον θέσιν καὶ εἰς τὸν υἱὸν του κατέλιπε μετρίαν καὶ περίπλοκον περιουσίαν. Ἐφρόντισεν ὁμως νὰ δώσῃ ἰδιαιτέραν ἀγωγὴν εἰς τὸν υἱὸν του· ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς ὠμίλει ἀρίστα τὴν γαλλικὴν, καλῶς τὴν ἀγγλικὴν καὶ κακῶς τὴν γερμανικὴν. Ἀπὸ τῆς δεκαπενταετοῦς ἡλικίας αὐτοῦ ἐγνώρισεν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως, πῶς νὰ εἰσέρχεται εἰς αἰθουσαν, νὰ ἔχη ἀνετα τὰ κινήματά του καὶ ν' ἀναχωρῇ ἐν καιρῷ δέοντι. Ὁ πατήρ του τὸν ἐσχέτισε μετὰ πολλῶν, καὶ οὐδέποτε παρημέλει περιστασίον τινα ἵνα ἐπαινέσῃ τὸν υἱὸν του πρὸς σπουδαῖόν τι πρόσωπον. Ἄλλὰ καὶ ὁ Βλαδίμηρος, κατὰ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ φοιτησίαν του, ἐγνωρίσθη μὲ πλείστους νέους ὑψηλῆς περιωπῆς· εἰσῆλθη εἰς τοὺς καλλιτέρους οἴκους, πανταχοῦ δ' ἐγίνετο δεκτὸς μετ' εὐχαριστήσεως, διότι εἶχεν εὐάρεστον μορφήν, ἦτο εὐθυμὸς, ὑγιῆς πάντοτε, πρόθυμος εἰς ὅλα, φερόμενος μετὰ σεβασμοῦ ὅπου ἦτο ἀνάγκη, ἀλαζῶν ὅταν ἠδύνατο, φίλος ἀριστος, τέλος νέος καθ' ὅλα τέλειος. Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας ἠνεώγη ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ ἐγνώρισεν τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἐπιστήμης τὸ κόσμον, ἐσέβετο τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, ἐμερίμανε περὶ ματαιοσκόλων ἀντικειμένων σοβαρῶς καὶ μετ' εἰρωνείας μάλιστα καὶ ὑπεκρίνετο ὅτι ἐξετίμα τὰ σπουδαῖα ὡς μάταια· ἐχώρευε θαυμασίως καὶ ἐνεδύετο κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ἔθος. Ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ ἐκτήσατο τὴν ὑπόληψιν τοῦ μᾶλλον ἀξιαγαπήτου καὶ ἐπιδεξιωτάτου τῶν ἀνδρῶν τῆς Περτρουπόλεως. Πράγματι δὲ ὁ Πάνχιν ἦτο ἐπιδεξιωτάτος ὅσον καὶ ὁ πατήρ του, ἀλλὰ κατέχων καὶ πλείστα προτερήματα. Τὰ πάντα ἐπετύγχανεν· ἦδε λίαν εὐαρέστως, ἰχνογράφει ἐπιδεξίως, ἐποίει στίχους καὶ εἰς παράστασιν κωμωδιῶν ἐπετύγχανεν εἰς τὰ μέρη του. Ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἐτῶν κατεῖχεν ἀνώτατον βαθμόν. Βασιζόμενος λίαν ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ τοῦ πνεύματός του καὶ ἐπὶ τοῦ διορατικοῦ του ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς τριβῆς τῆς ζωῆς μετ' ἀσφαλείας καὶ πάσῃ δυνάμει, ὁ δὲ βίος του ἔρρεεν εὐθυμὸς καὶ ἀνευ προσκόμματος. Ἄν συνειθισμένως νὰ ἀρέσκῃ εἰς πάντας, εἰς γέροντας καὶ νέους, ἐκολακεύετο πιστεύων ὅτι ἐγνώριζε τοὺς ἀνδρας καὶ καλλίτερον ἔτι τὰς γυναῖκας, διότι ἰδιαιτέρως εἶχε μελετήσῃ τὰς ἀδυναμίας αὐτῶν. Ὡς ἀνθρώπος φιλῶν τὴν καλλιτεχνίαν, ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ποιητής, ἐνθουσιώδης καὶ διὰ τοῦτο ἦτο τολμηρότερος, εἶχε σχέσεις ἐκτεταμένας καὶ ἐφέρετο ἐλευθερίως πῶς εἰς τὰς κοινωνικὰς του σχέσεις. Κατὰ βάθος ὁμως ἦτο ψυχρὸς καὶ πανούργος καὶ πάντοτε οἱ φαῖοι καὶ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ του παρετήρουν τὰ πάντα, οὐδέποτε δὲ παρεσύρετο ὑπὸ αἰουδήποτε πάθους. Προσθέσωμεν ὁμως, πρὸς τιμὴν του, ὅτι οὐδέποτε ἐκαυχᾶτο διὰ τὰς

κατακτήσεις του. Εὐθύς ἄμα τῇ ἀφίξει του εἰς Ο. . . εἰσήχθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας Δημητριάδνας καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο λίαν οἰκιακός. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐτρελλαινέτο δι' αὐτόν.

Ὁ Πάνχιν ἐχαίρειται ἐπιχαρίτως τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρισκόμενα πρόσωπα, ἐθλίψε τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας Δημητριάδνας καὶ τῆς Ἐλισάβετ Μιχαηλόβνας, ἐπληξεν ἐλαφρῶς τὸν Γεδεωνόφσκην ἐπὶ τοῦ ὄμου καὶ εἶτα ἠσπάσθη τὴν Λενότσκαν εἰς τὸ μέτωπον.

— Δὲν φοβεῖσθε νὰ ἱππεύητε τόσον ἀγριον ἄλογον; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

— Τοῦναντίον, εἶναι πολὺ ἡμερον. Θέλετε νὰ μάθητε τί φοβοῦμαι; Τὸ νὰ παίζω κατὰ προτίμησιν μὲ τὸν Πέτροβιτς· χθές, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Βελενιτζίν, μ' ἐγύμνωσε καθ' ὀλοκληρίαν.

Οὗτος ἐγέλασε καὶ ὁ γέλωσ του ἦτο ἀνάμικτος πονηρίας καὶ χαμερπείας. Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς ἤθελε νὰ ἦναι φίλος τοῦ νεαροῦ καὶ κομψοῦ ὑπαλλήλου τῆς Πετροπόλεως, εὐνοουμένου τοῦ διοικητοῦ. Εἰς τὰς μετὰ τῆς Μαρίας Δημητριάδνας συδιαλέξεις του ὑπηνίσσετο πάντοτε τὰ ἀξιοσημείωτα πλεονεκτήματα τοῦ Πάνχιν.

— Πῶς θέλετε, ἔλεγε, νὰ μὴ τὸν ἐπαινῶ; Ἀγαπᾶται πολὺ ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατίας, εἶναι ὑπάλληλος ἀριστος καὶ καταδεκτικώτατος.

Ἄλλως τε καὶ ἐν Πετροπόλει ὁ Πάνχιν εἶχε φήμην νοήμονος ὑπαλλήλου. Ἐθεώρει τὴν ἐργασίαν ὡς τι ἐπιπόλαιον, ὡς ἀρμόζει εἰς πάντα κοινωνικὸν ἄνθρωπον, μὴ δίδοντα μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' ἦτο ἐπιμελής καὶ οἱ προϊστάμενοι ἀγαπῶσι τοιοῦτους ὑφισταμένους. Αὐτὸς δὲ δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι διὰ περισσοτέρας θελήσεως πιθανόν νὰ ἐγίνετο ἡμέραν τινὰ ὑπουργός.

— Εἶπατε ὅτι σὰς ἐκέρδησα, ἐψιθύρισε ὁ Γεδεωνόφσκης. Τὴν παρελθούσαν ὅμως ἐβδομάδα δὲν μ' ἐκέρδησατε δώδεκα ρούβλια; Καὶ τὴν . . .

— Ἄ! τὸν ἄπιστον! διέκοψεν ὁ Πάνχιν μετ' ἐπιχαρίτου ἀδιαφορίας, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλαφρᾶς περιφρονήσεως.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ πλείονα πρὸς ἐκεῖνον προσοχὴν ἐπλησίασε τὴν Ἐλίξαν.

— Δὲν εἰμπόρεσα νὰ εὕρω τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ὀβερόν, τῇ εἶπεν. Ἡ κυρία Βελενιτζίν ἐκαυχῆθη ὅτι εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὀλόκληρον τὴν κλασικὴν μουσικὴν, πράγματι ὅμως οὐδὲν ἔχει, ἐκτὸς τινῶν πολκῶν καὶ στροβίλων. Ἐγραψα ὅμως εἰς Μόσχαν καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα θὰ ἔχητε τὴν εἰσαγωγὴν. Ἀλήθεια, ἐξηκολούθησε, χθές ἔκαμα νέον ἄσμα, τοῦ ὁποῦ οἱ στίχοι εἶναι ἰδιόκοι μου ἐπίσης. Θέλετε νὰ σὰς τοὺς ψάλω; Δὲν εἰξεύρω καὶ καλὰ τί ἐντύπωσιν κάμουν. Εἰς τὴν κυρίαν Βελενιτζίν ἤρσεν, ἀλλ' ἡ γνώμη αὐτῆς εἶναι ἀσήμαντος καὶ ἐπιθυμῶ τὴν ἰδικὴν σας. Πιστεύω ὅμως ὅτι προτιμότερον νὰ ψάλω ἀργότερον.

— Διατί ἀργότερον καὶ ὄχι τώρα; παρετήρησεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

— Ὑπακούω, εἶπεν ὁ Πάνχιν μειδιῶν γλυκὺ καὶ ἥμερον μειδιάμα.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἔδραν καὶ ἐκάθησεν, ἀφ' οὗ δὲ προανέκρουσεν ἔψαλε, τονίζων διακριτικῶς ἐκάστην λέξιν, τὸ ἐξῆς ἄσμα:

Ὅτε ἐσπέρας ἔργεται καὶ πλημμυρεῖ ἡ Σελήνη
Δι' αἰγλῆς τὰ πεῖρα τὰ ὑγρά
Βλέπεις ἐπὶ τοῦ κύματος δειλὴ νὰ τρεμοσβύνη
ἄκτις τις ἀργυρά.

Ὅμοιος καὶ ὁ ἔρωσ μου, Ὁκεανὸς εὐρύς
Ὅπου ἐκ λύπης ἡ ψυχὴ μου φρίσσει
Ν' ἀντανακλᾷ τὸ βλέμμα σου τὸ μάγον θεωρεῖς
Ἐν φλογεραῖς ἀκτίσι.

Καὶ σὺ λευκῆ, ὡς τῆς νυκτὸς τὸ ἄστρον καὶ ψυχρὰ
Γελάς πρὸ τῆς τραθείης μου καρδίας
Καὶ βλέπεις οἶμο! ἀπαθῆς τὸ φάσμα νὰ περᾷ.
Φευγοῦσῃς εὐτυχίας.

Ὁ Πάνχιν ἔψαλε τὴν δευτέραν στροφὴν μετὰ δυνάμεως καὶ ἐκφράσεως ὅπως ἰδιαιτέρας. Ἡ συμπαρακολούθησις τοῦ κλειδοκύμβαλου ἦτο συγκεχυμένος ψιθυρος, ὁμοιος τοῦ τῶν κυμάτων. Μετὰ τὰς λέξεις

Ὅπου ἐκ λύπης ἡ ψυχὴ μου φρίσσει,

ἐστέναξεν ἐλαφρῶς, ἡμῖεκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατεβίβασε τὴν φωνὴν εἰς χαμηλότατον τόνον. Ὅταν ἐτελειώσεν ἡ Ἐλίξα ἐπήνεσε τὸ πρῶημα, ἡ δὲ Μαρία Δημητριάδνα εἶπεν·

— Εἶναι ἐξαισίον!

Ὁ δὲ Γεδεωνόφσκης ἀνέκραξεν·

— Ἀριστοτέχνημα. Καὶ οἱ στίχοι καὶ ἡ μουσικὴ εἶναι θαυμάσιοι.

Ἡ Λενότσκα ἐθεώρει τὸν νεανίαν μετὰ παιδικοῦ σεβασμοῦ. Ἐνὶ λόγῳ ἅπαντες οἱ παριστάμενοι ἠὲ χαριστήθησαν ἐξ ἰσοῦ ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ νεαροῦ ἐρασιτέχνου· ἀλλ' ὀπισθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, ἵστατο ἀνὴρ γέρον ἤδη, ὅστις εἶχεν εἰσελθῆ καὶ εἰς τὸν ὅποιον, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του, ἐσκυμμένου πρὸς τὴν γῆν καὶ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ὤμων του, τὸ ἄσμα τοῦ Πάνχιν, ὅπερ ἦτο κἀλλιστον ἄλλως τε, οὐδεμίαν εὐχαριστήσιν προὔξενεσεν. Ἀκούσας ἐπ' ὀλίγον, ἐξεσκόνισε τὰ ὑποδήματα του διὰ τινος μανδουλίου ἐκ χονδροῦ ὑράσματος, συνωφρῶθη, ἔδηξε τὰ χεῖλη του σκυθρωπός, ἔκυψε, πλέον παρ' ὅσον ἦτο, τὴν βράχιν του, ἐκ φύσεως κεκυρτωμένην, καὶ εἰσῆλθε βραδέως εἰς τὴν αἰθούσαν.

— Ἄ! Χριστόφορε Φεδωρόβιτς, καλησπέρα! ἀνέκραξεν ὁ Πάνχιν ἐγερεῖς ταχέως ἀπὸ τῆς ἔδρας αὐτοῦ. Ἄν ἤξευρα ὅτι ἦσθε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐτόλμων ποτὲ νὰ ψάλω τὸ ἄσμα μου, διότι εἰξεύρω ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὴν ἐλαφρὰν μουσικὴν.

— Δὲν ἤκουσα, ἀπεκρίθη κακῶς προφῆρων τὴν ρωσικὴν ὁ εἰσελθὼν.

Καὶ χαίρειταις ἅπαντας ἔστη μετὰ τινος στενοχωρίας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου.

— Ἦλθατε διὰ νὰ παραδώσητε μάθημα εἰς τὴν Ἐλίξαν, κύριε Λέμ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

— Ὅχι εἰς τὴν δεσποινίδα Ἐλίξαν, ἀλλ' εἰς τὴν δεσποινίδα Ἐλένην.

— Ἄ! καλὰ. Θαυμάσια. Λενότσκα, πῆγαινε λοιπὸν ἐπάνω μὲ τὸν κύριον Λέμ.

Ὁ γέρον ἠκολούθει ἤδη τὴν νεανίδα, ὅτε ὁ Πάνχιν τὸν ἐσταμάτησε.

— Μετὰ τὸ μάθημα μὴ φύγητε εὐθύς, Χριστόφορε Φεδωρόβιτς, εἶπεν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ κρούσωμεν, ἡ δεσποινὶς Ἐλίξα καὶ ἐγώ, μίαν σονάταν τοῦ Βετόβεν μὲ τέσσαρας χεῖρας.

Ὁ γέρον ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς δυσδιακριτοῦς, ἐν ᾧ ὁ Πάνχιν ἐξηκολούθησε γερμανιστί, μετὰ κακίστης προφορᾶς.

— Ἡ δεσποινὶς Ἐλίξα μοι ἔδειξε τὴν εὐφρᾶ ὡδὴν τὴν ὁποῖαν ἀφιερῶσατε πρὸς αὐτὴν. Εἶναι ὠραιότατη! Παρακαλῶ νὰ μὴ νομιζήτε ὅτι δὲν εἰξεύρω νὰ ἐκτιμῶ τὴν σοβαρὰν μουσικὴν, τοῦναντίον. Εἶναι πληκτικὴ ἐνίοτε ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπωφελῆς.

Ὁ γέρον ἠρθῆρῆσε μέχρι τῶν ὠτων, ἐθεώρησε λαθραίως τὴν Ἐλίξαν καὶ ἐξῆλθε ταχέως τῆς αἰθούσης.

Ἡ Μαρία Δημητριάδνα παρεκάλεσε τὸν Πάνχιν νὰ ψάλῃ αὐτὴς τὸ ἄσμα του, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ προσβάλῃ τὰ ὦτα τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ καὶ προέτεινε εἰς τὴν Ἐλίξαν ν' ἀρχίσωσι τὴν σονάταν τοῦ Βετόβεν. Ἀκούσασα ταῦτα ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐστέναξε καὶ παρεκάλεσε τὸν Γεδεωνόφσκην νὰ καμῆ μετ' αὐτῆς ἓνα γύρον εἰς τὸν κῆπον.

— Ἐπιθυμῶ, τῷ εἶπε, νὰ σας ἐρωτήσω ἀκόμη τί φρονεῖτε περὶ τοῦ δυστυχοῦς Θεοδώρου μας.

Ὁ Γεδεωνόφσκης ἐμεδίασεν εὐάρεστον μειδιάμα, ἐχαίρειται, ἔλαβε διὰ δύο δακτύλων τὸν πλῆρον του, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποῦ εἶχεν ἐπιμελῶς θέσῃ τὰ χειρόκτια του καὶ ἐξῆλθε μετὰ τῆς Μαρίας Δημητριάδνας. Ὁ Πάνχιν καὶ ἡ Ἐλίξα ἔμειναν μόνοι εἰς τὴν αἰθούσαν. Ἡ νεανὶς φέρασα τὴν σονάταν τὴν ἠνέφξε καὶ ἀμφοτέροι ἐκάθησαν σιγῶντες ἔμπροσθεν τοῦ κλειδοκύμβαλου. Ἐκ τοῦ ἄνω ὀρόφου ἠκούοντο ἀσθενεῖς ἤχοι τῶν ἐπαφαινωτῶν οὓς ἔκρουον οἱ ἄπειροι τῆς μικρᾶς Ἐλένης δάκτυλοι.

*Ἐπειτα συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, μὲ τὸ ἀγριον καὶ ἀμφίβολον ἐξωτερικόν του, ὁ γέρον ὑπηρέτης ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Ἐ! δὲν μὲ γνωρίζεις λοιπόν; καλέ μου Μωλλέρ, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, προχωρήσας βήματά τινα καὶ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν του.

— Μπα! ὁ ἀδελφός Θεόδωμος! ἐψιθύρισεν ὁ ὑπηρέτης ἐκπληκτος.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, φίλε μου.

— Καὶ πῶς; . . . στρατιωτῆς;

— Ναί, ἰδιοτροπία . . . Ὁ Ὀλιβιέρους εἶν' ἐδῶ;

— Βεβαίως.

— Τί κάμνει;

— Εἶνε καλλίτερά.

— Καί θά γίνῃ ἀκόμη καλλίτερα ἀμαμάθη ὅτι ἤλθα . . . Πού εἶνε ;

— Ἐκεῖ κάτω... εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου . . . ξεύρεις ! . . .

— Καλα, καλά ! . . .

— Εἶνε μαζὴ μὲ τὸν Ζεβάν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

Καί ὤρμησεν ἐσπευσμένως πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

Ἄλλὰ μόλις εἶδον αὐτὸν οἱ δύο φίλοι ξμειναν ἐστατικοί.

Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐγνώρισαν αὐτόν, ὅπως καὶ ὁ Μωκλῆς

— Λοιπὸν, φίλοι μου ! . . . Ὀλιβιέρε ! . . . Ζεβάν ! τοιοῦτοτρόπως ὑποδέχεσθε τοὺς φίλους σας ; ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ, γελῶν ἀπὸ καρδίας.

Οἱ δύο νέοι, ἀνγνωρίζοντες τὴν φωνὴν του, ἔτρεξαν πρὸς αὐτὸν περιχαρεῖς.

— Ὁ Μαλκράφτ ! . . . ἐφώνησαν μιᾷ φωνῇ ἀπρότεροι

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! . . . τέλος πάντων ! . . .

— Πῶς ; μὲ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα ;

— Θεέ μου ! ναί . . . Τι μὲ αὐτὰ τὰ φορέματα δὲν μὲ ἀγαπάτε, ὅπως καὶ ἄλλοτε ;

Καί, ταῦτα λέγων, ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τοὺς δύο νέους, τὴν ὁποίαν οὐτοὶ ἐθλίψαν μετὰ ζωηρότητος καὶ εὐκρινουῦς ἀφοσιώσεως.

— Διαβόλε ! εἶπε μειδιῶν ὁ Ζεβάν, ἤθελες νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ μὲ ζητήσης τὴν ἀδειαν. Τι, ἤλλαξες γνώμην ; . . . Λοιπὸν τώρα «τὰ ἄγια τοῖς κυσίν ;»

— Ὅχι, ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Μαλκράφτ πάντοτε μειδιῶν, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον . . . Δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν νέαν ἐκείνην, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ὠμίλησατε ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν καὶ πρέπει ἴσα ἴσα νὰ προσπαθῶμεν νὰ τὴν εὕρωμεν.

— Ἐννοεῖται . . . Ἄλλὰ δὲν μοι λέγεις, ἀγαπητέ Ὀλιβιέρε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαλκράφτ, πῶς πηγαίνουν αἱ πληγαὶ σου ;

— Χάριτι θεῆς, καλλίτερα.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐπανάλαβεν ὁ Μαλκράφτ μειδιῶν, διότι ὅπως καὶ ἡ μεγάλη λύπη, οὕτω καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ μᾶς φέρει μεγάλην συγκίνησιν . . .

— Τι σημάζει τοῦτο ; εἶπεν ὁ νέος διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἄ ! δὲν σοῦ λέγω τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ μοναχός, διότι ἤρχισες ἤδη νὰ ὠχρίσῃς. Θὰ κρατήσω τὸ μυστικόν μου . . .

— Πρὸς Θεοῦ ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἰκετευτικῶς.

— Ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ, εἶπεν ὁ Ζεβάν, εἰπέ μας πρὸς Θεοῦ τί τρέχει ;

— Λοιπὸν . . .

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν ;

— Ἄ ! μὰ τὴν πίστιν μου ! δὲν εἴμπορῶ περισσότερο νὰ σιωπήσω . . . Ἡ Ζολάνδη . . .

— Λέγε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! ἀνέκραξαν μιᾷ φωνῇ οἱ δύο νέοι.

— Ἡ Ζολάνδη ζῆ !

— Ἄχ ! ἐψιθύρισε ὁ Ὀλιβιέρος συγκινημένος.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις ; εἶπεν ὁ Ζεβάν.

— Τὴν εἶδον ! . . .

— Δίκαιε Θεέ ! . . .

— Τῆ ὠμίλησα ! . . .

— Εἶνε λοιπὸν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Ζεβάν.

— Ναί.

— Καὶ ποῦ εἶνε ; . . . ποῦ εἶνε ; ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος δακρῶν.

— Αἰχμάλωτος.

— Αἰχμάλωτος ; Καὶ τίνας ;

— Τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ.

— Ἄχ !

— Τὴν ἔχει εἰς τὸ μέγαρόν του . . . Ἡ δυστυχὴς νέα πάσχει, ὑπέρερε τόσα καὶ τόσα . . . καὶ ἤδη βαρῶς ἀσθενεῖ.

— ὦ ! Θεέ μου !

— Ἐζήτησεν ἱερέα . . . Ἄ ! ἰδοῦ ! ἡ Θεῖα Πρόνοια δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ ! . . . καὶ ἤλθον εἰς τὴν μόνην τῶν Μαρμουτιέρων καὶ ἀπηθύνθησάν εἰς ἐμέ . . . ἐγὼ μετέβην εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ καὶ παρέσχον αὐτῇ τὰς χριστιανικὰς βοηθείας, τὰς ὁποίας ἐπεθύμησεν ἡ ἀθῶα ψυχὴ της, ἐγὼ διηγῆθην αὐτῇ τὰ πάντα . . . Φαντάσθητε τὴν ἀγωνίαν μου ὅτε ἔμαθον τὸ ὄνομά της . . .

— Ἄχ ! Θεέ μου ! . . . εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρῶν.

— Ἡ Ζολάνδη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ! . . . προσέθηκε φρουάτων ὁ Ζεβάν.

— Ναί, φίλοι μου . . . ἀλλ' ἀθῶα πάντοτε ὡς ἡ περιστέρα καὶ ἀξία ὅσον οὐδέποτε τοῦ ἔρωτος τοῦ Ὀλιβιέρου !

— Πρέπει νὰ φύγωμεν ! . . . ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Ὀλιβιέρος, πρέπει . . .

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ὀλιβιέρου. Τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι ἡ Ζολάνδη ὑπάρχει . . . Τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πῶς πρέπει νὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ σοβαρὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ σπεύσωμεν. Σκέφθητι ὅτι ἂν ἀποτύχωμεν καὶ τώρα, δὲν θὰ τὴν ἐπανεύρωμέν ποτε πλέον . . .

— Ὁ Μαλκράφτ ἔχει δίκαιον, Ὀλιβιέρε, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Ἄς τον ἀκούσωμεν.

— ὦ ! ἐψιθύρισε ὁ Ὀλιβιέρος, νὰ ἦνε πλησίον μου . . . ὀλίγας λεύγας μακρὰν ἐμοῦ ! . . . καὶ νὰ μὴ δύναμαι ! . . .

— ὦ ! διάβολε ! εἶπεν ὁ Ζεβάν, βλέπω ὅτι εἶσαι ἀνόητος, Ὀλιβιέρε !

— Ναί . . . ἔχετε δίκαιον . . . συγχωρήσατέ με, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ριφθεις εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μοναχοῦ.

— Εἶνε περιττὸν νὰ σοι εἴπω, ἐπανάλαβεν ὁ Μαλκράφτ, ὅτι, ὅτε ἡ Ζολάνδη ἔμαθεν ὅτι τὴν ἀγαπάτε πάντοτε καὶ ὅτι εἴσθε ἐδῶ, ὁ πυρετός της μεγάλως ἤλαττώθη.

— Ἄ ! προσφιλῆς μου Ζολάνδη ! ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Τώρα, φίλοι μου, πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπελευθερώσεώς της.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν ; ἠρώτησεν

μιᾷ φωνῇ οἱ δύο φίλοι. Λέγε . . . συμβούλευσόν μας . . .

— Ἀφήσατέ με ὀλίγας ὥρας νὰ σκεφθῶ, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ. Ἐχω μίαν ιδέαν . . . ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀκόμη ὄριμος . . . Θὰ σὰς τὴν εἰπῶ ἀπόψε καί, ἂν τὴν παραδεχθῆτε, θ' ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως διὰ Τουραίνην. Ἐκεῖ θὰ ἐμπιστευθῶμεν τὸν Ὀλιβιέρον εἰς ἓνα φίλον μου κάπηλον, ὅπου θὰ ἦνε ἀσφαλῆς, ἐνῶ ἐγὼ καὶ σύ, Ζεβάν, θ' ἀρχίσωμεν τὸ ἔργον μας.

Ὁ Ζεβάν ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

Αἰφνης, ἀποταθείς πρὸς τὸν Μαλκράφτ :

— Δὲν εἶπες, πιστεύω, ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ, ὅτι ἡ Ζολάνδη εἶνε κλεισμένη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ ;

— Ναί.

— Τὸ μέγαρον αὐτὸ δὲν εἶνε μέσα εἰς τὸ δάσος τοῦ ἀγίου Ἀβερτίνου ;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Ζεβάν ἐπήδησεν ἐκ χαρᾶς.

— Ἐμπρός ! φίλοι μου, ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ !

— Πῶς ; τί τρέχει ;

— Ἀκούσετε. Ὁ πατήρ μου, ὁ Βερνάρδος Μαγιέ, εἰς τὴν νεότητά του ἦτο μισθωτὴς κτημάτων τοῦ μακκροῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ, ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου δὲν ὠμοίασε καθόλου ὁ υἱὸς του. Ὁ πατήρ μου ἦτο ἐπίσης ἐξαιρετος κτίστης καὶ ἤξευρε νὰ δουλεύῃ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης του. Ὁ ἀρχὼν Δὲ Ζιάκ, ἐκτιμῶν τὴν ἀξίαν του, τὸν ἐκάλεσεν ἡμέραν τιμὰ καὶ, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο ἀσφαλῆς ἐντὸς τοῦ φρουρίου του μὲ ὄλας τὰς ἐπάλλξεις του καὶ τὰ περιτειχίσματά του, ἐξ αἰτίας τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐπιδρομῶν τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν ληστῶν, οἱ ὅποιοι τότε ἠρήμοναν τὰς χώρας, τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο δυνατόν, μὲ τὴν μεγαλειτέραν μυστικότητα, νὰ κάμῃ μίαν μεγαλὴν ὑπόνομον, ἡ ὁποία νὰ τον ὀδηγῆ ἀπὸ τὸ φρούριον εἰς τὴν πεδιάδα.

Ὁ Μαλκράφτ ἠκροῦτο αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς.

— Ἐπειτα . . . εἶπεν, ἔπειτα ;

— Ὁ πατήρ μου ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο ἦτο ἔργον πολὺ δύσκολον, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀκατόρθωτον, καὶ ὅτι μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ χρήματα πολλὰ θὰ τὸ ἔφερεν εἰς πέρας.

— Λοιπὸν ; . . . διέκοψεν αὐτὸν ὁ Μαλκράφτ.

— Λοιπὸν ἐπήγαινε καθ' ἡμέραν ἐπὶ ἓνα ὀλόκληρον χρόνον εἰς τὸ φρούριον, συνουθεύμενος μόνον ἀπὸ ἓν μικρὸ παιδί, τὸ ὅποιον ἔφερε τὰ ἐργαλεῖά του.

— Καὶ τὸ παιδί αὐτό ;

— Ἥμην ἐγὼ. Ἐνθυμῆσαι, Ὀλιβιέρε, ὅτι ὅτε σὺ μ' ἐζήτησες, ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα, φοβουμένη μὴ προδώσῃς τὸ μυστικόν, σοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐπήγαινα καὶ ἐργαζόμενη μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἀγίου Ἀβερτίνου ;

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ὁ πατέρας μου μ' ἐφοβήρισε ὅτι θὰ μ' ἐτιμῶρει αὐστηρότατα ἂν ἔλεγά ποτε τίποτε. « Ἄν εἶπῃς λέξιν, μοὶ ἔλεγε, θὰ διώξω ἀπὸ τὸ σπίτι τὸν Ὀλιβιέ-

ρον». Τοῦτο ἔφθασε διὰ νά μου κλείσῃ τὸ στόμα καὶ τόσῳ εἶνε ἀλήθεια ὅπου σήμερον μόνον τὸ λέγω.

— Ἐξακολούθησον! ἀγαπητέ μου, ἐξακολούθησον, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Τὸ ἔργον ἐτελείωσεν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον καὶ ὁ Ζιάκ ἐχάρισεν εἰς τὸν πατέρα μου, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του, αὐτὴν τὴν μικρὰν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν τώρα κατοικοῦμεν.

— Καὶ ἐνθυμείσαι, ἔπειτα ἀπὸ τόσους χρόνους, ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ μοναχός, τὸ μέρος τῆς πεδιάδος, ὅπου ἐκβάλλει ἡ ὑπόνομος αὐτῆς;

— Πιστεύω.

— Ἄν ἔχη οὕτως, ἀνέκραζεν ὁ Μαλκράφτ, εἴμεθα εὐτυχεῖς!

— Πῶς τοῦτο;

— Ἄς δειπνήσωμεν, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, τριβῶν μειδιῶν τὰς χεῖρας... θὰ σὰς διηγηθῶ τοὺς σκοπούς μου ἀπόψε... ὅταν θὰ διευθυνώμεθα εἰς Τουραίνην.

Δέκα ὥρας ἐσήμαινε τὸ ὠρολόγιον τοῦ Ἁγίου Γατιέν, ὅτε ὁ κύρ Αὐδουίνος ὑπέδεχτο περιχαρῶς ἐν τῷ κπηλείῳ του τοὺς τρεῖς φίλους.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἄκουσον, ἀγαπητή μου φίλη, εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ἐγὼ ἐπίσης ἔχω ἰδίας ἀρχὰς ἠθικῆς, ὑπάρχουσι δὲ πολλὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν δύναμαι νὰ συγκατατεθῶ...

— ὦ! Ἰωάννα, ἀνέκραζεν ἡ κυρία Μονσορώ ὠχριῶσα, πῶς δύνασαι νὰ λέγῃς τόσῳ σκληροῦς λόγους εἰς ἐμέ, τὴν φίλην σου;

— Δὲν ὑπάρχει φίλη, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Σαίν-Λύκ ἐπίσης ἠσύχως· δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω...

— Ἐνόμιζον, ὅτι με ἠγάπας, Ἰωάννα, ἀλλ' ὅμως σὺ συντριβεις τὴν καρδίαν μου, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις ἔνδακρος· δὲν δύνασαι νὰ ἐξακολουθήσῃς, λέγεις· τί ὅμως δὲν δύνασαι νὰ ἐξακολουθήσῃς;

— Νὰ σὰς ἐμποδίζω ν' ἀγαπᾶσθε ἐλευθέρως, ἀτυχεῖς ἐρασταί, ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἰωάννα εἰς τὸ οὖς τῆς φίλης της. Ἡ Ἀρτεμις ἐνηγκαλίσθη τὴν φιλομειδῆ νεαρὰν γυναῖκα καὶ κατεφίλησε τὸ χάρειν πρόσωπόν της.

Ἐνῶ δ' ἐκράτει αὐτὴν ἐνηγκαλισμένην, ἠκούσθησαν οἱ ἦχοι τῶν κυνηγετικῶν κερμάτων.

— Ἐμπρός, με καλοῦσιν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ὁ πτωχὸς Σαίν-Λύκ ἀνυπομονεῖ. Μὴ εἶσαι, λοιπόν, σκληροτέρα πρὸς αὐτὸν ἢ ὅσον ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι σκληρὰ πρὸς τὸν ἐρωτευμένον με τὸ φόρεμα χρώματος κιναμώμου.

NB'

Πῶς ὁ Βουσύ εὗρε τριακοσίας πιστόλας ὡς τέμνημα τοῦ ἵππου του. ἀλλ' ὅμως ἔδωκεν αὐτὸν δωρεάν.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ Βουσύ ἀπῆλθε τῆς Ἀγγέρας πρὶν ἢ οἱ ἐνωρίτερον τῶν λοιπῶν κατοικῶν ἐγειρόμενοι προγευματίσωσι.

Δὲν ἔτρεχεν, ἀλλ' ἵπτατο.

Ἡ Ἀρτεμις εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τινος ἡλιακοῦ τοῦ πύργου, ὁπόθεν διεκρίνετο ἡ εἰς τὴν πόλιν ἄγουσα ὁδός.

Εἶδεν ὡς μετέωρον προχωροῦν μέλαν σημεῖον, ἀφίνον ὀπισθὲν του τὴν ὁδὸν ὡς συνηραμμένην ταινίαν, ἐνόησασα δ' ὅτι ἦτο ὁ Βουσύ, κατῆλθεν, ὅπως μὴ τον ἀναγκάσῃ νὰ περιμένῃ καὶ ὅπως ἔχη τὴν ἀξίαν, ὅτι αὐτὴ περιέμενε.

Μόλις ὁ ἥλιος ἐχρύσιζε τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν δρυῶν καὶ σταγονες δρόσου, ὡς μαργαρίται, ἐκόσμουον τὸν χόρον· μακρὰν ἠκούετο ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁ ἦχος τοῦ κυνηγετικοῦ κέρατος, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰωάννα παρεκίνησε τὸν Σαίν Λύκ νὰ ἤχη, θέλουσα νὰ ὑπομιμνήσῃ τῇ φίλῃ της ὁποίαν τῇ παρεῖχεν ἐκδούλευσιν, ἀφίνουσα αὐτὴν μόνην.

Ἡ Ἀρτεμις κατείχετο ὑπὸ τοιαύτης χαρᾶς, ἠσθάνετο ἐκυτὴν μεθυσκομένην ὑπὸ τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ ἔρωτός της, ὥστε, ἐνόησε, ἐνῶ ἔτρεχεν, ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ ψυχὴ της ἤγειρε τὸ σῶμά της ἐπὶ πτερῶν, ἵνα προσεγγίσῃ αὐτὸ πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ ἀπὸ τῆς οἰκίας ὅμως μέχρι τοῦ περιτειχίσματος ὁδὸς ἦτο μακρὰ, οἱ πόδες τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀπέκαμον νὰ διασχίζωσι τὸν πυκνὸν χόρτον καὶ ἡ ἀναπνοὴ της παρ' ὀλίγον ἐξέλιπεν, ὥστε μόλις ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, ὅτε ὁ Βουσύ, διασκελίσας τὴν κορυφὴν τοῦ περιτειχίσματος, ἐπήδα ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ὁ Βουσύ τὴν εἶδεν τρέμουσαν καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκείνη ἐρρίφθη, ἐκπέμπουσα ἀσθενῆ κραυγὴν ἀγαλλιάσεως καὶ θλίβουσα τὴν καρδίαν της, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της ὁ πρῶνός αὐτῶν χαιρετισμὸς ὑπῆρξε παρατεταμένος καὶ θερμὸς ἐναγκαλισμὸς.

Τί εἶχον νὰ εἴπωσι πρὸς ἀλλήλους; ἠγαπῶντο.

Τί εἶχον νὰ σκεφθῶσιν; ἔβλεπον ἀλλήλους.

Τί νὰ ἐπιθυμήσωσιν; ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων καὶ ἐκρατοῦντο ἀπὸ τῶν χειρῶν.

Ἡ ἡμέρα παρῆλθεν ὡς ὥρα μία.

Ὅτε ἡ Ἀρτεμις ἀφυπνίσθη πρῶτη τῆς ἡδείας νάρκης, ἦτις εἶναι ὁ ὕπνος τῆς ἐξ εὐτυχίας κεκοπιακῆς ψυχῆς, ὁ Βουσύ ἔθλιψεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τῇ εἶπεν.

— Ἀρτεμις, νομίζω, ὅτι σήμερον ἤρχισεν ἡ ζωὴ μου, ὅτι σήμερον διορῶ σαφῶς τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν αἰωνιότητα ὁδόν. Σεῖς εἶσθε, μὴ ἀμφιβάλλητε, τὸ ἀπο-

καλύψαν μοι τοιαύτην εὐδαιμονίαν φῶς· οὐδὲν ἐγίνωσκον τοῦ κόσμου τούτου καὶ περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ· ἔνεκα τούτου, δύναμαι νὰ ἐπαυχάσω ὅ,τι ἐπίσης χθὲς ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι, ἀρχίσας νὰ ζῶ δι' ὑμῶν, θέλω ἀποθάνει μεθ' ὑμῶν.

— Καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμις, ἐγὼ, ἦτις μίαν ἡμέραν, ἐρρίφθη ἐν τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου ἄνευ θλίψεως, φοβοῦμαι σήμερον μήπως δὲν ζήσω ἀρετὸν χρόνον, ὅπως ἐξαντλήσω πάντας τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἔρωτός ὑμῶν. Ἀλλὰ διατί δὲν ἔρχεσθε εἰς τὸν πύργον, Λουδοβίκε; Ὁ πατήρ μου θὰ ἐθεώρει εὐτυχίαν του νὰ σὰς ἴδῃ· ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λύκ εἶναι φίλος σας καὶ ἐχέμυθος... Σκεφθήτε, ὅτι νὰ βλεπώμεθα μίαν ὥραν περισσότερον εἶναι ἀγαθὸν ἀνεκτίμητον.

— Οἱμοὶ! Ἀρτεμις, ἐὰν ἔλθω διὰ μίαν ὥραν εἰς τὸν πύργον, θὰ ἔρχομαι πάντοτε· ἐὰν δ' ἔρχομαι, τοῦτο θέλει γίνεαι γνωστὸν εἰς ὀλόκληρον τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἐὰν ἡ περὶ τούτου φήμη φθάσῃ μέχρι τῆς τίγρεως, τοῦ συζύγου σας, οὗτος θέλει σπεύσει νὰ ἔλθῃ... Μοὶ ἀπηγορεύσατε δὲ νὰ σὰς ἀπαλλάξω αὐτοῦ...

— Πρὸς τίνα σκοπὸν; εἶπεν ἡ Ἀρτεμις με τοιαύτην ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν εἰς μόνην τὴν φωνὴν τῆς ἀγαπωμένης γυναικὸς εὐρίσκει τις.

— Λοιπόν! χάριν τῆς ἡμετέρας ἀσφαλείας, δῆλα δὴ χάριν ἐξασφαλίσεως τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν, ὀφείλουμεν νὰ κρῦψωμεν ζηλοτύπως τὸ μυστικὸν ἡμῶν· τὸ γνωρίζει ἡ κυρία Σαίν-Λύκ... θὰ τὸ μάθει ἐπίσης ὁ σύζυγός της, ἐπομένως τῷ ἔγραψα σήμερον, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ παρ' ἐμοὶ εἰς τὴν Ἀγγέραν καὶ θὰ ἔλθῃ. Θὰ παρακαλέσω αὐτὸν νὰ μοι δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὅτι οὐδὲ λέξις θέλει διφυγῆ αὐτὸν ὡς πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς. Εἶναι δὲ τοῦτο τόσῳ μᾶλλον σημαντικόν, φιλοτάτη Ἀρτεμις, ὅσῳ βεβχίως πανταχοῦ θὰ με ἀναζητῶσι, διότι τὰ πράγματα ἦσαν σοβαρά, ὅτε ἐγκατέλιπον τοὺς Παρισίους.

— Ἐχετε δικαίον... ἄλλως ὁ πατήρ μου εἶναι τόσον ἀκριβής, μολονότι με ἀγαπᾶ, ὥστε θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ με καταδώσῃ πρὸς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ.

— Ἄς κρυπτόμεθα ἐπιμελῶς... ἐὰν δ' ὁ Θεὸς παραδώσῃ ἡμᾶς εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, θὰ δυνάμεθα τοῦλάχιστον νὰ εἴπωμεν, ὅτι νὰ πράξωμεν ἄλλως ἢ τοῦ ἡμῖν ἀδύνατον.

— Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός, Λουδοβίκε· μὴ ἀμφιβάλλητε περὶ αὐτοῦ, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μόνον φοβοῦμαι τίνα δαίμονα, ζηλεύοντα τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν.

— Ἀπέλθετε, κύριέ μου, ἀλλὰ μὴ τρέχετε, διότι ὁ ἵππος σας με φοβίζει.

— Μὴ φοβῆσθε· γνωρίζει τὸν δρόμον καλῶς. Ὅτε ἐπιστρέφω εἰς τὴν πόλιν βεβυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις μου, με ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς, χωρὶς κἄν νὰ ἐγγίσω τὰ ἡνία.

Οι δύο έρασταί αντήλλαξαν μυρίας τοιαύτας φράσεις, διακκοπομένους υπό μυρίων άσπασμών.

Έπί τέλους, ήκούσθη πλησίον του πύργου ή κυνηγετική σάλπιγξ ήχούσα κατά τον μεταξύ της Ιωάννας και της Αρτέμιδος προσυμπεφωνημένον τρόπον, επομένως ο Βουσύ άπήλθεν.

Ένω όμως έπλησίαζεν εις την πόλιν, άναπολών όποιαν μεθυστικήν ήμέραν διήλθε και υπερήφανος, ότι ήτο έλεύθερος των χρυσών άλύσεων, δια των όποιων έκράτουν αυτόν δεδεσμευμένον αι τιμαί, αι του πλούτου μέριμναι και ή εϋνοια του έξ αίματος πρίγκηπος, παρετήρησεν, ότι έπλησίαζεν ή ώρα, καθ' ην εκλείοντο αι θύραι της πόλεως, έμελλε δε να κεντήση τον ίππον του, όπως κερδίση τον άπολεσθέντα χρόνον, οτε ήκουσεν όπισθεν του καλπασμύν από ρυτῆρος τρεχόντων ίππων.

Εις τον κρυπτόμενον άνδρα ή μάλλον εις τον έραστήν τα πάντα φαίνονται ως άπειρή.

Οι εύτυχεϊς έρχεται τουτο έχουσι κοινόν μετά των κλεπτών.

Ο Βουσύ έσκέπτετο εάν ήτο προτιμώτερον να σπύση να προπορευθῆ ή να λάβῃ πλαγίαν διεύθυνσιν, όπως άποφύγῃ τους έπερχομένους ίππεϊς.

Πλὴν ο δρόμος αὐτῶν ἦτο τόσον ταχύς, ὥστε κατέφθασαν τὸν Βουσύ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ. Ἦσαν δύο. Ὁ Βουσύ ἔστη κατὰ μέρος και παρετήρησεν, ὅτι οἱ πτερνιστῆρες τοῦ ἐτέρου αὐτῶν ἐνεπήγνυτο εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ ἵππου, παρορρωμένου ταύτοχρόνως δι' ἀπαύστων μαστιγώσεων.

— Ἐμπρός, ἰδοὺ ἡ πόλις, ἔλεγεν ἐκεῖνος ὁ ἵππεὺς με προφκῆ γασκονικὴν προφοράν, ἀκόμη τριακασίας μαστιγώσεις, ἐκατὸν κεντήματα διὰ τῶν πτερνιστῆρων και θάρρος.

— Τὸ ζῶν σας δὲν ἀντέχει πλέον, κλονίζεται, ἀπεκρίθη ὁ ἡγούμενος αὐτοῦ ἵππεύς. . . Καὶ ὅμως θὰ ἐδίδον ἐκατὸν ἵππους, ἵνα εἶμαι εἰς τὴν πόλιν μου.

— Ὅχι εἶναι τις βραδύνας Ἀγγερσινός, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ. . . Ἀλλὰ. . . πόσον ὁ φόβος καθιστᾷ μωροὺς τοὺς ἀνθρώπους! . . . ἐνόμισα, ὅτι ἀνεγνώρισα ἐκείνην τὴν φωνήν. Πλὴν ἰδοὺ ὅτι ὁ ἵππος τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου κλονίζεται. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, οἱ δύο ἵππεϊς ἦσαν ἀπέναντι τοῦ Βουσύ.

— Αἶ! κύριε, προσέξατε, ἀνέκραζεν οὗτος.

Πραγματικῶς δ' ὁ ἵππος ἔπεσε βαρῶς, ἔπεισεν τὸν ἕνα πόδα ὡσεὶ ἀνασκαπτῶν τὴν γῆν, αἰφνης δ' ἐξέλιπεν ἡ θορυβώδης ἀναπνοή του και οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, ὁ ἐξερχόμενος τοῦ στόματός του ἀφρός τὸν ἀπέπνιξε και ἔθανε.

— Κύριε, ἐφώνησε πρὸς τὸν Βουσύ ὁ στερηθεὶς αὐτοῦ ἵππεύς, σὰς δίδω τριακασίας πιστόλας διὰ τὸν ἵππον σας.

— Ἄ! θεέ μου! ἀνέκραζεν ὁ Βουσύ, πλησιάζας. . .

— Μὲ ἀκούετε, κύριε; ἐπείγομαι.

— Αἶ! πρίγκηψ μου, λάβετέ τον δω-

ρεάν, εἶπεν ὁ Βουσύ μετ' ἀορήτου συγκινήσεως, ἀναγνώρισας τὸν δοῦκα δ' Ἀνζού.

Ταύτοχρόνως ήκούσθη ὁ ξηρὸς κρότος σφύρας πιστολίου, τὴν ὁποίαν ὕψωνεν ὁ σύντροφος τοῦ δουκός.

— Σταθῆτε! ἐφώνησεν ὁ δούξ πρὸς τὸν ἀσπλαγγχον ὑπερασπιστὴν του· σταθῆτε, κύριε δ' Ὄβινιέ, εἶναι ὁ Βουσύ.

— Αἶ ναί, πρίγκηψ μου, ἐγὼ εἶμαι! Ἀλλὰ τί διάβολο κάμνετε νὰ σκάζετε τοὺς ἵππους εἰς τοιαύτην ὥραν και εἰς ταῦτα τὰ μέρη;

— Ἄ! εἶναι ὁ κύριος δὲ Βουσύ, εἶπεν ὁ δ' Ὄβινιέ τότε, ἐξοχώτατε, δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ. . . Ἐπιτρέφατέ μοι, λοιπόν, νὰ ἐπιστρέψω πρὸς τὸν πέμψαντά με, ὡς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

— Ἄλλ' οὐχὶ χωρὶς νὰ δεχθῆτε τὰς εὐχαριστίας μου και τὴν ὑπόσχεσιν τῆς σταθερᾶς φιλίας μου, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Δέχομαι τὰ πάντα, ἐξοχώτατε, ἡμέραν δὲ τινα θέλω σὰς ἐνθυμίσει τοὺς λόγους σας.

— Ὁ κύριος δ' Ὄβινιέ. . . Ἀλλὰ πῖπτω ἀπὸ τὰ νέφη! εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Δὲν το ἤξευρες; εἶπεν ὁ ποιγκηψ με ἔκφρασιν δυσαρεσκείας και δυσπιστίας, μὴ διαφυγούσης τὸν Βουσύ. . . Ἐνῶ εἶσαι ἐδῶ, δὲν με περιέμενες;

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, σκεφθεὶς ὁποίας ὑπανοίας ἠδύνατο νὰ ἐγειρῆ εἰς τὸ φιλόποπτον πνεύματοῦ Φραγκίσκου ἢ ἐν τῇ Ἀνδευγαυίᾳ κρυφία διαμονή του, ἄς μὴ δικινδυνεύσωμεν. Ἐπραττόν τι κάλλιον τοῦ νὰ σὰς περιμένω, εἶπεν ἀφοῦ δὲ προτίθεσθε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν πόλιν πρὶν ἢ κλεισθῶσιν αἱ θύραι αὐτῆς, λάβετε και ἵππεύσατε, ἐξοχώτατε.

Προσῆνεγκε δὲ τὸν ἵππον του πρὸς τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἐνησχολεῖτο ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἰδικόν του σημαντικῶν τινῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον κεκρυμμένα ὑπὸ τὸ ἐρίππιον.

— Ὑγαίνονται, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ δ' Ὄβινιέ. Κύριε δὲ Βουσύ, δούλος σας.

Ἀπῆλθεν.

— Ὁ Βουσύ ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἤδη ἵππεύσει ὁ πρίγκηψ και ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, ἐρωτῶν ἑαυτὸν εάν μὴ ὁ μελανεῖμων ἐκεῖνος πρίγκηψ ἦτο ὁ ζηλότυπος τῆς εύτυχίης του δαίμων, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλεν ὁ ἄδης.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ἐνῶ ἀντήχουν τὰ πρῶτα σαλπίσματα τῆς δημαρχίας.

— Τί νὰ πράξω, ἐξοχώτατε; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν πύργον μου! ἄς ὑψωθῆ ἡ σημαία μου, ἄς γίνῃ γνωστὴ ἡ ἔλευσις μου και ἄς συγκληθῶσιν οἱ εὐπατριδαί τῆς ἐπαρχίας.

— Οὐδὲν τούτων εὐχερέστερον, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἔχων ἀπόφασιν νὰ φανῆ εὐπειθής, ὅπως κερδίση καιρόν, ἄλλως ἦτο μεγάλως ἐκπεπληγμένος, ὥστε νὰ ἦναι εὐπειθής.

— Αἶ, κύριοι σαλπισταί! ἐφώνησε πρὸς τοὺς κήρυκας. οἵτινες ἐπέστρεφον μετὰ τὸ πρῶτον σάλπισμα.

Οὗτοι προσέβλεψαν, ἀλλὰ δὲν ἔδωκαν

προσοχήν, διότι εἶδον δύο ἀνδρας κεκαλυμένους ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ, καθύγρους ὑπὸ τοῦ ἰδρωτός και ἐπιβαίνοντας τοῦ αὐτοῦ ἵππου.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Βουσύ, βαδίζων πρὸς αὐτούς. . . μήπως ὁ κύριος δὲν εἶναι γνωστός εἰς τὸν οἶκόν του; . . . Νὰ ἔλθῃ παρακρήμα ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ δήμαρχος!

Τὸ ἀλαζονικὸν ὕφος τοῦ Βουσύ ἐπεβλήθη εἰς τοὺς κήρυκας, τῶν ὁποίων εἰς ἐπλησίασεν:

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἀνεφώνησε μετὰ φρίκης, παρατηρῶν προσεκτικῶς τὸν δοῦκα. . . δὲν εἶναι ὁ ἀρχων και κύριός μας; Ὁ δούξ ἦτο λίαν εὐδιάγνωτος ἐκ τῆς καθέτας διχοτομημένης ρινός του.

— Ὁ ἐξοχώτατος δούξ! εἶπεν ὁ κήρυξ πρὸς τὸν συναδελφόν του, ὅστις ἐπίσης ἀνεσκιότησεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Τώρα πλέον, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἠχήσατε τὰς σάλπιγκας, ὅπως, ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἅπασα ἡ πόλις μάθῃ, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος ἦλθεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἡμεῖς δ' ἐξοχώτατε ἄς μεταβῶμεν βραδέως εἰς τὸν πύργον.

Μετὰ τὸ πρῶτον σάλπισμα τῶν κηρύκων, ὅμιλοι ἀνδρῶν ἐσηματίσθησαν, μετὰ δὲ τὸ δεύτερον αἱ παῖδες και αἱ γυναῖκες τοῦ ὄχλου ἔτρεχον εἰς τὰς συνοικίας, κράζουσαι:

— Ὁ ἐξοχώτατος ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν! Ζήτω ὁ ἐξοχώτατος!

Οἱ δήμαρχοι, ὁ διοικητῆς και οἱ σημαντικώτεροι εὐπατριδαί ἔδραμον εἰς τὸ μέγαρον, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ ὄλοεν αὐξάνοντος πλήθους, τὸ ὁποῖον συνωστίζετο ἐνώπιον τοῦ μεγάρου πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ δουκός.

Ὁ δούξ, ἀφικόμενος εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ μεγάρου, προσεφώνησε τοὺς παρεστώτας ὡς ἐξῆς:

— Κύριοι και πιστότατοι φίλοι, ἦλθον νὰ ριφθῶ εἰς τὴν ἀγαθὴν μοι πόλιν τῆς Ἀγγέρσης. Εἰς τοὺς Παρισίους, μέγιστοι κίνδυνοι ἠπειλήσαν τὴν ζωὴν μου· εἶχον μάλιστα στερηθῆ και τῆς ἐλευθερίας μου. Κατάρθωσα δὲ νὰ φύγω, χάρις εἰς ἀγαθούς μοι φίλους.

Ὁ Βουσύ ἔδηξε τὰ χεῖλη του, διότι ἀτελήφθη τῆς ἐννοίας τοῦ εἰρωνικοῦ βλέμματος τοῦ Φραγκίσκου.

— Ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, εὐρίσκομαι εἰς τὴν πόλιν μου, ἡ ἡσυχία και ἡ ζωὴ μου εἶναι ἐξησφαλισμένα.

Οἱ ἐν τέλει ἐκπεπληγμένοι, ἀνεφώνησαν ἀσθενῶς: Ζήτω ὁ κύριός μας!

Ὁ λαός, ὅστις ἠλιπίζεν εἰς τὰ καθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν τοῦ δουκός συνήθη κέρδη, ἐβροντοφώνησε: Ζήτω!

— Ἄς δειπνήσωμεν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, οὐδὲν ἔφαγον ἀπὸ τῆς πρωτᾶς.

Ὁ δούξ περιεστοιχίσθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ οἴκου του, τοῦ ὁποίου μόνον οἱ κυριώτεροι θεράποντες ἐγνώριζον αὐτόν.

Μετὰ τούτους, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ εὐπατριδαί και αἱ κυρίαι τῆς πόλεως.

Ἡ ὑποδοχὴ διήρκεσε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη, πυροβο-

λισμοί ἀντήθησαν ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, οἱ κώδωνες τῆς μητροπόλεως ἐκρούοντο χαρμωδῶς καὶ ὁ ἄνεμος ἔφερε μέχρι τοῦ Μεριδῶ τὰς θουρῶδεις ἐκλιπώσεις τῆς πατροπαράδοτου χαρᾶς τῶν ἀγαθῶν Ἀγγερινῶν.

NB'

Δειπλωματία τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού

Ἀφοῦ ὁ ἐκ τῶν πυροβολισμῶν καὶ τῶν κωδωνοκρουσιῶν θόρυβος ἠλαττώθη καὶ οἱ ἀντιπαλάμοι τοῦ μεγάρου ἐκνωθῆσαν, ἔμειναν δὲ μόνοι ὁ δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ὁ Βουσύ :

— Ἄς συνδιαλεχθῶμεν, εἶπεν ὁ δούξ Χάρις εἰς τὴν ὀξυδερκεῖάν του, ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἐννοήσει, ὅτι ὁ Βουσύ, ἀπὸ τῆς μετ' αὐτοῦ συναντήσεώς του, εἶχε δειχθῆ περιποιητικώτερος ἢ ὅσον ὄφειλεν, ἔκρινε δ' ὅτι ὁ Βουσύ θὰ εὐρίσκετο εἰς δυσκολον θέσιν, ἐπομένως ὅτι ἠδύνατο, διὰ μικρᾶς ἐπιτηδείότητος, νὰ κατισχύσῃ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ Βουσύ εἶχε λάβει καιρὸν νὰ προετοιμασθῆ καὶ περιέμενεν ἀτάραχος τὰς ὑπὸ τοῦ δουκὸς αἰτηθησομένας ἐξηγήσεις.

— Ἄς συνδιαλεχθῶμεν, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε.

— Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἴδομεν ἀλλήλους, ἦσθε πολὺ ἀσθενής, πτωχέ μου Βουσύ!

— Εἶναι ἀληθές, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ νέος ἡμην πολὺ ἀσθενής καὶ σχεδὸν ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθην.

— Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, ὑπῆρχε πλησίον σας ἰατρός τις πολὺ λυσσασμένος διὰ τὴν υγιείαν, διότι ἔδακνεν, ὡς μοι φαίνεται, ὅσους ἐπλησίαζον ὑμᾶς.

— Εἶναι καὶ τοῦτο ἀληθές, πρίγκηψ μου, διότι ὁ Ὡδούινος μὲ ἀγαπᾷ πολὺ.

— Δὲν σὰς ἐκράτει καρφωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης;

— Διὰ τὸ ὁποῖον ἡμην ἐξωργισμένος, ὡς ἡ Ἰμετέρα Ἰψηλότης ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῆ.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ δούξ, ἐὰν ἦσθε πραγματικῶς ὠργισμένος, θὰ ἐστέλλατε εἰς τὸν διαβυλον ὅλην τὴν ἰατρικὴν καὶ θὰ ἐξήρχεσθε μετ' ἐμοῦ, ὡς σὰς παρεκάλουν.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ Βουσύ, περιστρέφων μετὰ τῶν δακτύλων του τὸν τὸν βροναλόγου πῖλον τοῦ.

— Πλὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, προὔκειτο περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως καὶ ἐφοβήθητε νὰ διακινδυνεύσητε.

— Πῶς εἶπετε; εἶπεν ὁ Βουσύ, θέσας τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ βυθίσας αὐτὸν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του εἶπετε, νομίζω, ὅτι ἐφοβήθητε νὰ διακινδυνεύσω, πρίγκηψ μου;

— Τὸ εἶπον, ἀπήντησε ὁ δούξ δ' Ἀνζιού.

Ὁ Βουσύ ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ ἠγέσθη.

— Λοιπὸν! ἐψεύσθητε, ἐξοχώτατε, ἀνεφώνησεν, ἐψεύσθητε πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν,

ἀκούσατέ το, διότι οὐδὲ λέξιν πιστεύετε ἐξ ὄσων μοι λέγετε ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ δέρματός μου εἰκοσιν οὐλαί, αἵτινες ἀποδεικνύουσιν, ὅτι πολλακίς ἐκινδύνευσα, ἀλλ' ὅτι οὐδέποτε ἐφοβήθη. γνωρίζω πολλοὺς ἄνδρας, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἰπωσιν τὸ αὐτό, οὔτε νὰ δεῖξωσι τόσας οὐλας.

— Ἐχετε πάντοτε ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, κύριε δὲ Βουσύ, ἀπήντησεν ὁ δούξ, λίαν ὠχρὸς καὶ τεταραγμένος ὅταν αἰτιῶνται ὑμῶν, κραυγάζετε ἰσχυρότερον τῆς αἰτίαςσεως καὶ φαντάζεσθε, ὅτι ἔχετε δίκαιον.

— Ὡ! δὲν ἔχω πάντοτε δίκαιον, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ γινώσκω πότε ἔχω ἄδικον.

Ἔπεται συνέχεια.

Διμλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΑΔΕΛΦΟΝΕΙ
Ἀληθὴς ἱστορία.

Ὁ Στέφανος καὶ ἡ Πολυζένη ἠγαπήθησαν. Φραγκὸς ὅμως ἀνυπέροβλος παρενετίθετο εἰς τὴν ἔνωσίν των.

Τὰ κόμματα, ἡ πολιτικὴ!

Κατὰ κακὴν τὴν μοῖραν οἱ γονεῖς των, οἵτινες ἦσαν οἱ μόνοι κομματάρχαι τοῦ χωρίου, διετέλουν ἐν διαμάχῃ μετὰ τῶν. Τὴν ἔνωσίν των δ' ἔτι μᾶλλον ἐμπόδιζεν ὁ νεαρὸς ἀδελφὸς τῆς Πολυζένης Γεώργιος, οὔτινος ἡ πρὸς τὸν Στέφανον ἀπεριόριστος ἔχθρα του, ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς ἐν τῷ σχολείῳ φοιτήσεώς των.

Μάτην οἱ δυστυχεῖς νέοι ἐξελιπάρουν τοὺς γονεῖς των. Ἡ ἀπόφασ ἀυτῶν ἦτο ἀμετάτρεπτος. Ἰδίως ὁ Γεώργιος διετέλετο διὰ ἀμφότεροι τὴν ἐπομένῃ ἡμέραν τῶν γάμων των θὰ ἦσαν νεκροί.

Ἐμῆστυσαν συγγενεῖς, φίλοι, ἀλλ' ἀδύνατον. Ἡ αὐτὴ πάντοτε ἐπιμονή. Διότι καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου καὶ ὁ πατὴρ τῆς Πολυζένης, διεβλεπον ὅτι ἐν τῇ ἐνέσει τῶν δύο νέων ἡ ἐν τῷ τόπῳ ἐπιρροή των θὰ ἐξεμυθνεύετο. Ἡ ὁ εἰς ἡ, ὁ ἄλλος, ἐσκέπτοντο, ἔπρεπε νὰ υποχωρήσῃ, ἐπειδὴ δ' οὐδεὶς θὰ ὑπεχώρει χάριν τῶν ἰδιοτελῶν του συμφερόντων, ἤναντιοῦντο εἰς τὴν ὁμολογουμένως εὐτυχῆ ἀποκατάστασιν τῶν τέκνων των.

Οἱ ἐν ταῖς πόλεσι διαμένοντες, ἀδυνατοῦσι νὰ φαντασθῶσι τί ἐστὶ βουλευτικὴ ἢ δημοτικὴ ἐκλογὴ ἐν τοῖς χωρίοις. Ἐκαί ἐνθα ἡ ζωὴ θράζει εἰς τὰς ἀρτηρίας τῶν κατοίκων, ἐνθα τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα, αἱ παραδόσεις ἀναπολοῦσιν εἰς τὴν μνήμη τοῦ ἐπισκεπτοῦ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἐνθα ὁ σάραξ τοῦ πολιτικοῦ δὲν εἰσέδουσεν ἐπὶ, ἡ πολιτικὴ, ἡ νοῦς αὐτῆ γραιία, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν ἐμπνέει εἰς τὸς κατοίκους κοινὴν μέτην καὶ μεταβάλλει τὸ χωρίον εἰς πεδῖον μάχης. Οἱ ὑποκινούντες δὲ ταῦτα εἰσιν οἱ κομματάρχαι, οἵτινες χύνουσιν τὸ πένθος ἐν τοῖς χωρίοις—διότι ἀδύνατον νὰ μὴ συμβῶσιν εἰς ἡ δύο φόνου—ὅπως ἐκλέξωσι τὸν βουλευτὴν τῆς μερίδος των διὰ τοὺς σκοποὺς των.

Διὰ τοὺς σκοποὺς των λοιπὸν καὶ οἱ γονεῖς τῶν δύο νέων κατέστρεφον τὸ μέλλον τῶν τέκνων των.

Ἐνῷ οὕτε διὰ τὴν Πολυζένην ὑπῆρχεν ἄλλος καλῆτερος τοῦ Στεφάνου διὰ σύζυγος, οὔτε διὰ τὸν Στέφανον καλῆτερα κόρη τῆς Πολυζένης. Ἄλλ' οὕτως ἔδοξε τοῖς κυρίοις κομματάρχαις.

Καὶ οἱ δυστυχεῖς νέοι ἐφθινον ὁσημέραι. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος ἰδόντες ὅτι ἐπὶ κέντρων λακτίζουσιν, ἀπεφάσισαν νὰ μιμηθῶσι τὸν Πάριδα καὶ τὴν Ἑλένην καὶ νύκτα τινὰ καθ' ἣν ἄφαντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πολυζένης προσέφρον εἰς τὸν Μορφέα τὴν λατρίαν των, δύο καλαὶ ἡμίονοι με-

τέφερον τὸ ἐρωτικὸν λαθρεμπορίον εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον.

Πᾶς τις θεβαίως φαντάζεται ὅποια ὑπῆρξε τῇ ἐπαύριον ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ ὀργὴ τῶν γονέων των, προπάντων δὲ τοῦ Γεωργίου, ὅστις μὲ τὸ πολὺ κροτὸν εἰς χεῖρας ἤρθενα ὅλας τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ λαθρεμπορίου.

— Καὶ τοὺς δύο, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ πλήρης ὀργῆς, θὰ τοὺς διαπεράσω διὰ τῆς αὐτῆς σφαιρας.

Ἐν τούτοις αἱ ὄραπετεύσασαι τρυγόνες ἐνέμοντο τὴν εὐτυχίαν ἐν τινι ἀγροτικῷ οἰκίσκῳ, ἐνθα μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ἐσημέριος τοῦ χωρίου τοὺς ἦνωσε διὰ τῶν συνήθων εὐχῶν εἰς ἐν σῶμα.

Ἐπὶ δύο μῆνα εὐρίσκοντο οὕτω ἀπομακρυσμένοι τῆς πατρικῆς στέγης. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ Πολυζένη κατέστη ἔγκυος καὶ ἡ ἀπομάρκρυνσις ἐκ τῶν φροντίδων τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῇ ἦτο ἀναγκαία.

Ἐγραψε λοιπὸν ὁ Στέφανος ἐπιστολὴν εἰς τὸν πατέρα του, ἐν ἣ τῷ ἐξέθετε τὴν λυπηρὰν θέσιν των καὶ τὸν ἐξόρκιζε νὰ κληρωθῆ τέλος καὶ τοῖς ἐπιτρέψῃ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐπάνδρον.

Τὸ αἶμα νερὸ δὲν γίνεταί, λέγει παροιμία τις. Καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Στεφάνου σκεφθεὶς ὅτι ὄφειλε νὰ ἦνε ὀλιγώτερον κομματάρχης καὶ περισσότερον πατὴρ, ἐδέχετο μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸν οἶκόν του ἐν εὐφροσύνῃ χαρᾶς τὸ νεαρὸν ζεύγος.

Ὁ πατὴρ ὅμως τῆς Πολυζένης ἔμενεν ἀκαμπτος, ὁ δὲ Γεώργιος, ὁ ἀτίθαστος αὐτὸς νεανίας, ἐξηκολούθει ν' ἀπειλῆ καὶ νὰ ὀνειροπολῆ νεκρούς.

Διέρρευον οὕτω οἱ μῆνες, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἡ μετὰ τῶν δύο—ἦδη συγγενών—οἰκογενειῶν ἐχθρότης ὑφίστατο. Ἦν ἐπέπρωτο νὰ διαλύσῃ ἡ τελευταία ἐπιστρατεία.

Ὁ τε Στέφανος καὶ Γεώργιος ἐκλήθησαν νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν πατρίδα, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ὁ οἶας ἐσπευσαν προθύμως.

Τὰ τάγμα εἰς ὁ τοὺς κατέταξαν διέμενον ἐν, ὁ δὲ διοικητὴς δὲν διεκράνη μετὰ τῶν πλουσίων καὶ πτωχῶν, ἀλλ' εἰς ὅλους ἐφέρετο ἀδικρίτως, ὅπως ὄηλα δὴ τὸ καθῆκον καὶ ἡ στρατιωτικὴ θεταρχία τῷ ἐπέταττον.

Ἦσαν τινα λαβῶν ἀνάγκην δὴ στρατιωτῶν ὅπως συνοδεύουσι μέχρις Ἀθηνῶν ἕτερον στρατιωτὴν κατηγορούμενον ἐπὶ λιποταξία. ἐξέλεξεν—ὡς ἐν ἐγνωρίζε τα πάντα— τὸν Στέφανον καὶ τὸν Γεώργιον.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νομίζω νὰ εἴπωμεν ὅτι καθ' ὅδον ἐπῆλθεν ἡ συμπίλωσις καὶ οἱ πρῶτοι ἄσπονδοι ἐχθροὶ ἐγένοντο στενωπῶτα φίλοι ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἱεροῦτάτου τῶν καθήκοντων.

Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς ἐπιστρατείας καὶ τὴν ἐπάνδρόν των ἐν τῷ χωρίῳ καὶ τὰς δύο διχαζούσας πρὶν οἰκογενείας περιέβαλλεν ἡ ἀγάπη καὶ ἐν εὐρυτέρῃ μάλιστᾶ περιφερεῖα.

Ἐν Σύρῳ. ΕΠΑΜ. Π. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΛΑΒΑΝΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΚΟΜΜΟΤΑΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΟΚΤΩ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΜΟΝΟΝ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΗΣ.—ΤΑΧΥΔ. ΑΠΟΣΤΕΛΟΜΕΝΟΝ 1,20
Εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἐστίας ὁδοῦ Σταδίου, καὶ ἐν τῷ γραφείῳ των *Ἑκλ. Μυθιστορημάτων* ὁδοῦ Πατησίων, ἀριθμ. 3.